

РЕШЕНИЕ

№ 757

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Б.ова

Членове: Милен М.
ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря М.А М. ТРАЙКОВА

в присъствието на прокурора Р. Хр. Ч.

като разгледа докладваното от Даниела Б.ова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100604057 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба и допълнение към нея на адвокат В. и адвокат М., редовно упълномощени защитници на подсъдимия М. Р. М., срещу присъда от 16.05.2022 г., постановена по НОХД № 4076/2021 г. по описа на СРС, НО, 23 състав, с която подсъдимият М. е признат за виновен за извършено от него престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК за това, че на 13.06.2020 г., около 03:50 часа в гр. София, по ул. „Мъглен“, с посока на движение от бул. „Цар Б. III“ управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Поло“ с рег. № **** след употреба на наркотични вещества – тетраhydroканабинол, установено със съдебна химикотоксикологична експертиза изх. № 6006/10.07.2020 г. на ВМА- София, за което при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 6 /шест/ месеца, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от 3 /три/ години на основание чл. 66, ал. 1 НК, както и му е наложено кумулативното наказание „Глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лева.

С депозираните въззивна жалба и допълнение към нея се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна, незаконосъобразна и необоснована. Твърди се, че при постановяване на присъдата са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Според защитата е

допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1, вр. с ал. 1, т. 2 НПК, т.к. в своите мотиви първият съд се е позовал на показания на свидетели, прочетени по чл. 281, ал. 4, вр. с чл. 1, т. 1 и т. 2 НПК, които не са събрани в хода на досъдебното производство по реда на чл. 105, ал. 2 НПК, защото в протоколите за разпит не е посочено името на разследващия полицай. На следващо място, защитата твърди, че допуснатите при издаване на талона и протокола за медицинско изследване, административни нарушения, не могат да бъдат определени като технически грешки или така, както е сторил първия съд. Според защитата деянието вменено на подсъдимия М. от субективна страна е несъставомерно, защото същият не е съзнавал, че управлява МПС след употреба на наркотични вещества, в която насока се позовава на разясненията на вещото лице М., дадени пред първия съд. Твърди, че деянието на подсъдимия М. е явно малозначително по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, защото от обстоятелствата по делото се установява липсата на обществена опасност, както на деянието, така и на дееца, за което се позовава и на съдебна практика на ВКС. Процесуалният представител моли за постановяване на нова присъда от въззивния съд, с която подсъдимият М. бъде признат за невинен и оправдан с оглед наличие на предпоставките за това по чл. 9, ал. 2 НК. Алтернативно се моли за отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото за ново разглеждане на първия съд, от друг състав, за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения.

С въззивната жалба и допълнението към нея не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага събиране на нови доказателства и не се налага провеждане на възивно съдебно следствие.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, защитникът на подсъдимия М., в лицето на адв. В. поддържа подадената въззивна жалба и допълнението към нея, по съображенията, изложения в тях. Счита, че първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в кредитиране на показанията на свидетели, депозираните на досъдебното производство и прочетени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, които не са били събрани по реда на НПК. Сочи, че в протоколите за разпит от досъдебното производство на тези свидетели, не е вписано името на разпитващия ги разследващ полицай, поради което не може да бъде направена преценка дали същите тези свидетели са били разпитани от компетентен орган. Твърди, че вместо да изключи така събраните показания от доказателствената съвкупност, поради тяхната негодност, първоинстанционният съд е поставил същите в основата на осъдителната си присъда срещу подсъдимия, с което е допуснал нарушение на чл. 102 НПК и чл. 105, ал. 2 НПК. На следващо място, защитата обръща внимание на допуснато от първоинстанционния съд нарушение и на

разпоредбата на чл. 3, ал. 3а, т. 2 и чл. 5 от Наредба № 1 от 2017 г., касаещо реда за съставяне на талона и протокола за медицинско изследване. Обръща внимание на съда върху обстоятелството, че според доказателствата по делото, медицинското изследване на подсъдимия във ВМА е било извършено 5 минути преди връчване на талона за същото, което според защитата обективно не е възможно. Отбелязва, че по делото е налице сериозно съмнение относно часовете на съставяне на тези документи, последователността на тяхното съставяне и спазването на процедурата на Наредба № 1/2017 г. за установяване наличието на твърдяното наркотично вещество у подсъдимия. Според защитата, това съмнение не би могло да бъде отстранено чрез показанията на свидетелите Д. и Г., тъй като същите са пристрастни, поради което данните в техните показания са неспособни да запълнят съществените пропуски при съставянето на съответните административни документи, допуснати от техните колеги. На следващо място, защитата подчертава, че първоинстанционният съд е пренебрегнал становището на вещото лице М., според което подсъдимият не е бил повлиян от наркотично вещество и не би могло да се определи дали и кога е употребил такова, което според адв. В. прави вмененото на подсъдимия деяние несъставомерно от обективна страна. Счита, че след като по делото не може да бъде установено дали и кога евентуално подсъдимият е изпушил една цигара с марихуана, същият не би могъл да формира и субективно съзнание, че на инкриминираната по делото дата е управлявал МПС след употреба на наркотично вещество. Твърди, че районният съд е пренебрегнал и доказаното по делото обстоятелство, че подсъдимият просто е преместил своя автомобил с няколко метра, поради наличие на знак, забраняващ паркирането. Пледира за приложение на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК, поради малозначителност на извършеното от подсъдимия деяние, с оглед на обстоятелството, че същият не е имал намерение да нарушава правовия ред, а е искал да предотврати вдигането на лекия автомобил от забранено за паркиране място, в тъмната част на денонощието и при липса на каквото и да е движение и опасност от причиняване на ПТП. В заключение моли първоинстанционната присъда да бъде отменена и вместо нея постановена нова присъда от въззивния съд, с която подсъдимият бъде признат за невиновен и оправдан в извършване на престъплението, за което е предаден на съд.

При въззивните прения, представителят на Софийска градска прокуратура намира депозираната жалба срещу първоинстанционната присъда за неоснователна и като такава моли съда да я остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна. Счита, че по делото е безспорно установено обстоятелството, че разпитите на полицейските служители са извършени от компетентен орган, а именно разследващ полицай при съответното районно управление, който е подписал съответните протоколи за разпит. Според държавния обвинител, дори показанията на свидетелите Д., К. и С. да бъдат изключени от доказателствения материал, то авторството на деянието се доказва по

безспорен начин чрез показанията на свидетеля Б. Г., независимо от липсата на спомен на свидетеля относно датата, часа, регистрационния номер на автомобила и неговото движение, доколкото последните се установяват от приложените по делото писмени доказателства, като акт за установяване на административно нарушение и заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Подчертава, че управлението на подсъдимия след употреба на наркотично вещество се установява от заключението на съдебно-химическата и токсикологична експертиза, което е установило наличие на тетраhydroканабиол в кръвта и урината на подсъдимия. Прокурорът счита, че по делото не може да се докаже кога е употребено наркотичното вещество от подсъдимия, т.к. вещото лице изключително ясно е посочило съответния период на употребата, а именно между 24-48 часа преди самото управление на МПС, с които доводи изразява несъгласие с възражението на защитата в тази насока. По отношение на възражението на защитата за допуснато нарушение на Наредба № 1/2017 г., прокурорът намира, че последната е неприложима в процесния случай, тъй като всички обективни и субективни признаци от състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НК подлежат на доказване с всички способи, предвидени в НПК.

Подсъдимият М. М. поддържа казаното от своя защитник. Твърди, че не пуши марихуана, но два пъти е пушил марихуана. Първият път е било за да пробва на Нова година 2021 г., а вторият път не помни кога е било. Заявява, че след втория път му е станало лошо и не употребява нищо.

В своята последна дума на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият М. заявява, че иска да бъде оправдан.

Софийски градски съд, като съобрази изложените от страните доводи и служебно провери правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

За да постанови присъдата си, районният съд е провел съдебно следствие по общия ред. Съобразил е събраните пред първата инстанция гласни доказателствени средства, а именно: показанията на свидетелите Е. К. К. (дадени в хода на съдебното следствие, както и тези, прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 във вр. с чл. 1, т. 2 от НПК), К.С. С. (дадени в хода на съдебното следствие, както и тези, прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 във вр. с чл. 1, т. 2 от НПК), Р.П. Д. (дадени в хода на съдебното следствие, както и тези, прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 във вр. с чл. 1, т. 2 от НПК), Б. К. Г. (дадени в хода на съдебното следствие, както и тези, прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 във вр. с чл. 1, т. 1 и т. 2 от НПК), М. Б. Д. и частично от показанията на А.Е.Д., както и от писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл. 283 НПК – АУАН №664170/13.06.2020 г., талона за медицинско изследване №0058856, заповед за прилагане на ПАМ № 1259/13.06.2020 г., справка картон на водача М., справка за собственост на лек автомобил с рег. №****, справка за съдимост, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или

наркотични вещества или техни аналози, заповед за задържане рег. № 834/13.06.2020 г., разпечатка от проба № 258 с техническо средство „Drug test 5000“, трудова книжка №388 на М. Р. М., диплома за средно образование №015355, извадка от сайта на УНСС относно индивидуализиращи данни на студент и способности за доказване - заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза.

Въз основа на събраната в хода на досъдебното производство и проверена в хода на съдебното следствие доказателствена съвкупност, чрез средствата и способите предвидени по НПК, първият съд е достигнал до фактическа обстановка, която изцяло се споделя и от настоящата въззивна инстанция, и тя е в следния смисъл:

Подсъдимият М. Р. М. е роден на **** г. в гр. София, българин, българско гражданство, неосъждан, неженен, със средно образование, студент, с постоянен адрес гр. София, ж.к. „Банишора“, бл. ****, с ЕГН: *****.

Свидетелите Р.П. Д. и Б. К. Г. – полицейски служители при 06 РУ-СДВР били назначени като АП 610 за времето от 19.00 часа на 12.06.2020 г. до 07.00 часа на 13.06.2020 г. При обход на маршрута в гр. София, ж.к. „Лагера“ те установили паркиран срещу денонощен магазин на ул. „Мъглен“ лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № ****, в който се намирали лица от мъжки пол. Полицейските служители предупредили седящия на шофьорското място водач на процесния лек автомобил, който в последствие бил установен като подсъдимия М. М., да не шофира, ако е употребил наркотични вещества. След това свидетелите Д. и Г. направили кратък обход в квартала със служебния автомобил и на 13.06.2020 г. около 03:50 часа, връщайки се по ул. Мъглен“ възприели, че лекият автомобил с рег. № **** потегля с посока на движение бул. „Цар Б. III“, поради което спрели същият за проверка. В хода на извършената от двамата свидетели – полицейски служители проверка се установил водача като подсъдимия М. Р. М.. В процесния проверен автомобил се намирали още четири лица от мъжки пол, сред които били свидетелите А.Е.Д. и М. Р. М., които същата вечер заедно с подсъдимия М. празнували завършването на средното си образование в жилището на подсъдимия. Подсъдимият М., двамата свидетели А.Е.Д. и М. Р. М. и другите две лица от мъжки пол решили на инкриминираната дата да отидат до денонощния магазин на ул. „Мъглен“, за да закупят хранителни продукти, като подсъдимият решил да премести паркираният от него на забранено място пред магазина автомобил.

По време на извършването на полицейската проверка подсъдимият М. М. бил видимо притеснен, поради което свидетелите Д. и Г. докладвали на ОДЧ към 06 РУ-СДВР и поискали съдействие от екип на ОПП-СДВР за извършване на проверка на водача за употребата на алкохол и наркотични вещества. На място пристигнали служители на ОПП-СДВР – свидетелите К.С.

С. и Е. К. К.. На 13.06.2020 г., в 04:28 часа, подсъдимият М. бил тестван с техническо средство „DRUG TEST 5000“ от свидетеля С., като взетата проба с номер 258 отчела положителен резултат за наличие на наркотични вещества – канабис. Свидетелят К. съставил АУАН № 664170/13.06.2020 г. на подсъдимия М., а свидетелят С. му издал талон за медицинско изследване № 0058856, в който било посочено, че същият е връчен на 13.06.2020 г. в 05:30 часа Свидетелите Д. и Г. транспортирали подсъдимия М. до болнично заведение - ВМА, където на 13.06.2020 г. в 05.25 часа той дал кръв и урина за изследване.

От заключението на изготвената в хода на досъдебното производство и изслушана в хода на съдебното следствие пред първия съд съдебно-химическа /токсикологична/ експертиза изх. № И-6006/10.07.2019 г. на ВМА – София, се установява, че в дадените от подсъдимия М. проби кръв и урина се доказва наличие на тетрахидроканабинол.

Със Заповед № 1259/13.06.2020 г.. на подсъдимия М. била наложена принудителна административна мярка (ПAM) временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за не повече от 18 месеца.

При така установената от въззивния съд фактическа обстановка въз основа на събраните и проверени доказателства, която не се различава от тази възприета и от първия съд се установява по несъмнен и категоричен начин времето, мястото, механизмът на извършване на деянието, както и неговото авторство в лицето на подсъдимия М.. Настоящият съдебен състав споделя изводите на районния съд относно анализа на доказателствената съвкупност като намира същия за ясен, безпротиворечив, пълен и обективен. Това е така, защото от показанията на полицейските служители – свидетелите Д., Г., К. и С., както и от показанията на свидетелите М. Д. и А.Д., а също и от писмените доказателства по делото, посочени по-горе се установяват по несъмнен и категоричен начин всички факти и обстоятелства, които са правно значимите за предмета на доказване по делото, който е очертан от внесения в съда обвинителен акт срещу подсъдимия М..

В тази връзка възражението на защитата, което въззивната инстанция следва да обсъди на първо място, е относно законосъобразното приобщаване на свидетелските показания към доказателствената съвкупност и тяхното използване за обосновка на възприетата от двете съдебни инстанции фактическа обстановка.

Касае се за аргументите на защитата, свързани с проведени разпити на свидетели в хода на досъдебното производство – полицейските служители Д., Г., К. и С. и съставените за това процесуално следствено действие протоколи, в които не е посочено името на разследващия орган. Защитата счита, че в случая е налице особено съществен порок, който компрометира изцяло приложения доказателствен способ, респективно води до изключване на протоколите за разпит от доказателствената съвкупност. Действително, в приложените по делото протоколи за разпит на посочените свидетели не

фигурира изписано името на разследващия орган, а е вписано, че разпитът се провежда от „подписната... разследващ полицай при 06-то РПУ“. В настоящия случай следва да се уточнят няколко въпроса. На първо място защитата не твърди, че разпитите на посочените свидетели въобще не са проведени в хода на досъдебното производство, а единствено излага твърдения за липса на реквизит в съставен от разследващ полицай протокол – неговото име. Становище в подобна посока би означавало отправяне на сериозно обвинение срещу фактически извършените следствени действия и реално документираните, което в случая не се заявява и поддържа. Не се защитава и твърдението, че проведеният разпит е различен от този, който е подписал протокола като разследващ полицай, предвид наличието на положен в обсъжданите протоколи за разпит собственоръчен подпис. Ако съществуваша подобни твърдения от страна на защитата, то въпросите следваше да се изяснят с поставяне на съответните задачи пред графологична експертиза от съдилищата по фактите, съответно да се търси потвърждение в разпитите на свидетелите пред съда. В тази насока искания и възражения от страна на защитата не се правят.

Възраженията на защитата се концентрират върху това, че в началната страница на протоколите за разпит не е посочено името на разследващия полицай, който ги е провел. В принципен план липсата на изписано име на разследващия полицай може да се оцени като съществено процесуално нарушение, което води до изключване на съответното писмено доказателствено средство от цялостната доказателствена съвкупност, но поставените въпроси от защитата в тази насока, следва да се преценят в светлината на всички приложени по делото материали, които имат отношение по този проблем. Видно от процесуалните документи, съдържащи се в досието на досъдебното производство, е че по настоящето дело са работели А. Й. и Явор Софкин, и двамата на длъжност разследващ полицай при 06 РУ-СДВР. Последният е назначил изготвянето на съдебно-химикотоксикологична експертиза, извършил е привличането на обвиняемия и неговия разпит, изготвил е заключителното мнение по реда на чл. 235 НПК. Същевременно, досъдебното производство е било образувано от дежурен разследващ полицай при 06 РУ-СДВР – А. Й. по реда на чл. 212, ал. 2 НПК, със съставяне на протокола за първото действие по разследването – в случая разпитите на свидетелите Д., Г., К. и С., проведени на 13.06.2020 г. Ето защо и доколкото в протоколите за разпит на посочените свидетели е вписано обстоятелството, че следственото действие се извършва от „Подписаната... разследващ полицай при 06 РУ-СДВР“, без да е посочено името й, то в случая са налице данни за компетентният орган, провел разпитите на посочените по-горе свидетели, доколкото единствено А. Й., в качеството й на дежурен разследващ полицай при 06 РУ-СДВР, е била ангажирана с извършването на първоначалните действия по разследването - в случая разпити на свидетелите, въз основа на които е било образувано и настоящето досъдебно производство. На следващо място, всички протоколи за разпит са подписани

собственоръчно от разследващ полицаи и от съответния разпитан свидетел, като се установяват и наличие на останалите реквизити, предвидени в чл. 129 НПК. Ето защо не може да се сподели тезата на защитата, че по делото не може да се установи компетентния орган извършил първоначалните действия по разследването, защото не посочването на името на разследващия полицаи е само една непълнота в случая, която не компрометира съставените протоколи за разпит на свидетелите, очевидци на инкриминираното деяние и техните показания, като годно доказателствено средство установяващи правно релевантните за предмета по делото фактически обстоятелства.

Предвид изложените аргументи, настоящата инстанция не може да сподели оплакването на защитата, че при доказателствения си анализ първоинстанционният съд е ползвал с доверие незаконосъобразно приобщен доказателствен материал.

Застъпвайки принципно тезата, че не следва да се игнорират протоколите за разпит на свидетелите Д., Г., К. и С. от досъдебното производство, само защото е посочено единствено длъжностното качество на разпитващия ги, въззивният съд прецени и това, че обстоятелствата, обективирани в протоколите от досъдебното производство, за които същите са свидетелствали, се установяват с достатъчна категоричност и от други доказателствени източници. Т.е. данните в показанията на посочените свидетели не остават изолирани, както помежду си, така и от останалата събрана и проверена по делото доказателствена съвкупност, изразяваща се в съставените на подсъдимия М. писмени документи именно от същите тези свидетели – полицейски служители.

Така, настоящият съдебен състав, подобно на първоинстанционния съд, кредитира с доверие показанията на свидетелите Р. Д. и Б. Г. – полицейски служители, извършили проверката на пътуващите в лекия автомобил лица, марка „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № ****, управляван от подсъдимия М., които са дадени, непосредствено след извършване на инкриминираното деяние. В същите се съдържат преки впечатления за възприетите лично и непосредствено на мястото на извършване на инкриминираното деяние факти. Отличават се с необходимата за нуждите на наказателното производство конкретика, еднопосочни са и се допълват помежду си. Показанията на тези свидетели, депозирани на досъдебна фаза и приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред в хода на съдебното следствие пред първия съд, изцяло кореспондират не само помежду си, но и се подкрепят от останалия събран и проверен доказателствен материал, включително и от показанията на свидетелите М. Д. и А.Д., пътували в процесния автомобил, управляван от подсъдимия. Така от показанията на двамата свидетели категорично се установява причината да се намират в проверявания от органите на МВР автомобил, управляван от подсъдимия М. и насочеността му на движение, преди да бъде спрян за проверка от полицейския патрул, в който били назначени свидетелите Д. и Г..

Показанията на двамата свидетели Д. и Д. са напълно еднопосочни, вътрешно непротиворечиви и кореспондиращи помежду си по отношение на горните обстоятелства, които несъмнено се изясняват и установяват и чрез показанията на свидетелите Д. и Г.. Въз основа на така събраната доказателствена съвкупност се установява по нужния несъмнен и категоричен начин фактът на извършената проверка на управлявания от подсъдимия М. автомобил и пътуващите в него лица, както и относно обстоятелството, че именно подсъдимият е управлявал автомобила на инкриминираните по делото време и място.

На следващо място, настоящата инстанция споделя изведените доказателствени изводи на контролирания съд и относно анализа на показанията на свидетелите Д., Г., К. и С., досежно съществените етапи от полицейската проверка, извършения на подсъдимия тест за употреба на наркотични вещества, както и установения с техническото средство резултат от този тест. Свидетелите Д., С., Г. и К. са категорично еднопосочни в изявленията си, че подсъдимият М. е тестван за употреба на наркотични вещества, както и че използваното за тази цел техническо средство „Drug test 5000“ е дало като резултат положителна проба № 258 за употреба на канабис. Следва да се отбележи, че посочените факти и обстоятелства се установяват по нужния несъмнен и категоричен начин, не само от дадените в хода на досъдебното производство показания на свидетелите С., К. и Д., прочетени и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, но и посредством показанията на другия полицейски служител, участвал в извършената на подсъдимия М. проверка - свидетеля Г., който независимо от факта на изминалото време и рутинната по характер ежедневно изпълнявана от него професионално дейност по проверка на лица, е съхранил подробни и описателни спомени относно процесния случай, които е възпроизвел в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд. Показанията на свидетеля Г. имат пряко отношение към извършената проверка на процесната дата и изясняват именно обстоятелството, че зад волана на автомобила е бил именно подсъдимият М., а процесното превозното средство, чиито водач е бил подсъдимия се е намирало приведено в движение, т.е. налице е управление на автомобила по смисъла на закона. От показанията на свидетеля Г. се установява и причината за активиране на преценката в случая, наложила по-задълбочена проверка на подсъдимия М., а именно обстоятелството, че същият изглеждал видимо притеснен, което от своя страна е наложило да бъде поискано съдействие от служители на ОПП-СДВР, които да извършат проверка на подсъдимия с техническо средство за употреба на алкохол и наркотични вещества, като водач на процесния лек автомобил. Свидетелят Г., подробно описва в своите показания и последващите действия по тестването на подсъдимия за употреба на наркотични вещества от пристигналите на място служители на ОПП-СДВР – свидетелите К. и С., като изнася категорични данни и за резултата от проведеното изследване с еднократния наркотичен тест, който лично и

непосредствено е възприел, а именно, че същият е отчетел положителен резултат за употреба на канабис. В този смисъл, показанията на свидетелите Д., К. и С. от досъдебното производство, не остават изолирани от показанията на свидетеля Г., депозиран в хода на съдебното следствие, а са еднопосочни по отношение на обстоятелството кое е лицето, управлявало процесното МПС и какъв е резултатът от извършеното му тестване за употреба на наркотични вещества, при което убедително чрез посочените гласни доказателствени средства се установява, че подсъдимият е управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Поло“, както и че резултатът от извършения му полеви тест с техническо средство „Drug test 5000“ е бил положителен /проба № 258/ за употреба на канабис. Именно тези данни са довели до необходимостта от издаване на медицински талон и съпровождането на подсъдимия до лечебното заведение, с цел да даде проба от кръв и урина за изследване, с цел проверка на данните отчетени с техническото средство. Въззивният съд констатира на следващо място, че споделеното от свидетелите Д., К., С. и Г. относно проведения полеви тест за употреба на наркотични вещества на подсъдимия М. намира доказателствена опора в разпечатката от паметта на техническото средство „Drug test 5000“, от която е видно, че с проба № 258 от 13.06.2020 г. в 04:28 ч. е отчетен положителен резултат за употреба на канабис. Заявеното от посочените свидетели, че на място е съставен акт за установяване на административно нарушение и талон за медицинско изследване на подсъдимия М., а впоследствие същият е бил съпроводен до ВМА – гр. София, за да даде кръвна проба и проба от урина се потвърждава от приобщените по надлежния ред писмени доказателства – акт за установяване на административно нарушение № 664170/13.06.2020 г. и талон за медицинско изследване с бланков № 005885. В така съставения АУАН № 664170/13.06.2020 г., свидетелят К. е посочил техническото средство „Drug test 5000“, индивидуализирано с номер /ARLK 0001/, с което подсъдимият М. е проверен, номера на отчетената положителна проба за канабис - № 258, както и номера на талона за медицинско изследване /№ 005885/, напълно съответстващ на този, приложен като писмено доказателство по досъдебното производство. Отделно, от така съставения акт за установяване на административно нарушение № 664170/13.06.2020 г., се изясняват обстоятелствата, свързани с вида, марката и модела на превозното средство, имената и другите установяващи самоличността на водача данни на спрения за проверка лек автомобил, както и датата и часа на извършената от полицейските служители, проверка. Въз основа на представения талон за медицинско изследване № 005885/13.06.2020 г. и протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, се установява, че подсъдимият М. е бил отведен във Военномедицинска академия, където доброволно е дал проба от кръв и урина.

По отношение на направеното оплакване от страна на защитата за допуснатото нарушение на реда за установяване на употребата на наркотични

вещества, регламентиран в Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, аргументирано със съществуващото несъответствие на часовете, посочени в издадените талон за медицинско изследване и в протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, въззивният съд намира същото за неоснователно. Действително, в приобщения към доказателствения материал по делото талон за медицинско изследване № 005885/13.06.2020 г. е отбелязано, че същият се връчва на водача – подсъдимия М. на 13.06.2020 г. в 05:30 часа, който следва да се яви във ВМА в срок до 40 минути от неговото връчване. Видно е също така, че подсъдимият се е подписал на талона, с което е удостоверил връчването му. На следващо място по делото няма спор, че на 13.06.2020 г. в 05:25 часа от подсъдимия М. са взети проби от кръв и урина във ВМА, което обстоятелство е отбелязано в Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози – приложение № 4 към чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1/19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. При съобразяване на посочения час в двата писмени документа, въззивният съд изразява принципно съгласие с довода на защитата за обективна невъзможност талона за медицинско изследване да е бил връчен на подсъдимия в 05:30 часа, при положение, че в 05:25 часа от подсъдимият са били взети съответни проби във ВМА. Посоченото времево разминаване, обаче, преценено с оглед хронологията на събитията - спирането на подсъдимия за проверка в 03:50 часа и извършеното му тестване за употреба на наркотични вещества с техническото средство /„Drug test 5000“/ в 04:28 часа, въззивният съд, аналогично на първата инстанция, намира, че се дължи на техническа грешка, допусната от полицейския служител именно при съставяне на талона за медицинско изследване, и то във връзка с начина на изписване на времето на връчването на процесния талон. Въззивният съд намира, че допуснатата очевидна техническа грешка при изготвянето на талона за медицинско изследване не съставлява причина за поставяне под съмнение на факта, че на процесните дата и място подсъдимият М. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, доколкото посочените обстоятелства, освен документално, могат да бъдат доказани с всички възможни доказателства и доказателствени средства, предвидени в НПК, включително и с показанията на свидетелите Д., К., С. и Г.. Ето защо, дори да се изключи от доказателствената съвкупност този документ, деянието се доказва по несъмнен начин от останалите доказателства, включително от наличието на положителна за тетраhydroканабинол проба при извършен тест от взета кръв и урина на подсъдимия, както и от наличния положителен тест при подсъдимия с техническо средство, извършен от служителите на МВР. В тази връзка, въззивният съд споделя тезата, поддържана и от предходната съдебна

инстанция, че в разпоредбата на чл. 343б, ал. 3 НК липсва обективен признак, надлежен ред на установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, който е предвиден от законодателя в диспозицията на чл. 343б, ал. 1 НК относно концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства. По тази причина е недопустимо процесът на установяване на обективната истина да бъде ограничен от административни разпоредби. Обратното би поставило целия доказателствен инструментариум на НПК в субсидиарно положение без легално основание и би въвело извънпроцесуален критерий за селекция на доказателствените източници, който се конфронтира с принципните правила на чл. 102, чл. 104, чл. 105, чл. 106 и чл. 107 НПК. В този смисъл е Решение № 126 от 05.07.2019 г. на ВКС по н. д. № 540/2019 г., II н. о., НК. Ето защо правнорелевантните факти, относими към състава на престъпление по чл. 343 б, ал. 3 НК, могат да се установяват с всички допустими от НПК доказателства, доказателствени средства и способи на доказване. А в настоящия случай, управлението на МПС от страна на подсъдимият М. след употреба на наркотични вещества се установява освен от посочените по-горе гласни и писмени доказателствени източници, но и от пробите от кръв и урина, които са предмет на съдебната химико-токсикологична експертиза, както и от направения първоначален тест с техническото средство „Drug test 5000“.

Въззивният съд възприема изцяло заключението на съдебно-химико-токсикологична /токсикохимична/ експертиза, както и уточненията на вещото лице в съдебно заседание пред първия съд. Експертното заключение е обективно и отговаря изчерпателно на поставените му задачи, като същото е изготвено от вещи лица специалисти в съответната област, поради което не са налице основания да не бъде кредитирано. От него се установява, че в представените проби кръв и урина, взети от подсъдимия М., е установено присъствието на специфичен метаболит - карбокси делта девет - ТНС доказващ употреба на наркотично вещество, съдържащо тетраhydroканабинол - марихуана, канабис, което е включено в Списък I на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП. В тази насока настоящата инстанция намира, че констатациите на извършилото експертното изследване вещо лице намират категорична доказателствена опора в показанията на свидетелите Д., С., К. и Г., и показанията на техническо средство „DrugTest 5 000“ и проба 258. При така изложените съображения, в случая не намират основание възраженията на защитата, че по делото не е установена с нужната категоричност употребата на наркотично вещество от подсъдимия преди да приведе в движение и да управлява превозното средство.

Изводите си за съдебното минало на подсъдимия, настоящият състав направи въз основа на приложената по делото справка за съдимост.

При така описаните обстоятелства, районният съд е направил верни правни изводи за съставомерността на деянието, за което подсъдимият М. следва да понесе отговорност. В този смисъл анализът на доказателствените

материали, както поотделно, така и в тяхното единство води до безспорен и несъмнен извод, до който е достигнал и първият съд, че от обективна и субективна страна подсъдимият М. е изпълнил с дейността си състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НК.

Въззивният съд се солидаризира с изводите на първоинстанционния, че от обективна страна на 13.06.2020 г. около 03:50 часа в гр. София, по ул. „Мъглен“, с посока на движение от бул. „Цар Б. III“, подсъдимият М. е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. № **** след употреба на наркотични вещества - тетраhydroканабинол.

Настоящата инстанция намира, че по делото с оглед изложения доказателствен анализ, по един категоричен и непротиворечив начин се установява, че подсъдимият М. е лицето, което е управлявало моторното превозно средство, когато е спрял от полицейските служители -свидетелите Д. и Г. за проверка. Този факт се доказва изцяло от приобщения доказателствен материал, а и не е обект на оспорване от страна на защитата. Категорично е установена и употребата на наркотично вещество от подсъдимото лице - след като подсъдимия М. бил тестван за наличие на наркотични вещества с тест „Drug тест 5 000“ с проба 258, който отчел положителен резултат за употреба на канабис, за което на същия бил издаден и талон за медицинско изследване във ВМА с № 0058856 от 13.06.2020 г., в което болнично заведение лично и доброволно подсъдимия дал кръв и урина за изследване. Въз основа на заключението на назначената и изготвена съдебно – химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза се установява безспорно, че във взетите от подсъдимия М. за изследване проби от кръв и урина било установено наличие на специфичен метаболит - карбокси делта девет - ТНС, доказващ употреба на наркотично вещество, съдържащо тетраhydroканабинол - марихуана, канабис.

Конопът (марихуаната) е включен в Списък I на Единната конвенция на ООН за наркотичните средства от 1961 г., изменена с протокол от 1972 г., ратифицирана от Р България - Списък № 1 към нея, и в Списъка на "Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманитарната и ветеринарната медицина" - Приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите.

По изложените по-горе съображения се налага законосъобразния извод, че с деянието си, подсъдимият М. е осъществил от обективна страна всички признаци от състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НК, за което му е повдигнато обвинение от страна на прокуратурата, чрез внесения в съда обвинителен акт.

Вярно е, както твърди защитата, че по делото не е установено с точност времето, в което подсъдимият е употребил наркотичното вещество преди да поеме управлението на превозното средство, както и дали

подсъдимият е бил повлиян от употребеното наркотично вещество. Това, обаче, са обстоятелства, които не рефлектират върху преценката за съставомерността на деянието на подсъдимото лице по вменения му престъпен състав, респективно не са в обхвата на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, тъй като в наказателноправната норма на чл. 343б, ал. 3 НК се инкриминира управлението на МПС след употреба на наркотични вещества, при което е без правно значение колко време е изминало от употребата на наркотичното вещество от водача и дали същият е бил повлиян от същото. Това са обстоятелства, които, ако биха били установени по делото, биха имали значение единствено за индивидуализацията на следващата се на дееца санкция. В този смисъл е и константната съдебна практика, която настоящата инстанция изцяло споделя. Така, в решение № 79/08.05.2018 г. по н. д. № 318/2018 г. на ВКС, III н. о., е прието, че „За съставомерността на деянието е достатъчно да се установи обективно употребата на наркотични вещества, от което се извежда и умисълът за осъществяване на престъплението. Законът не е въвел критерии за въздействието на наркотичните вещества върху водача на МПС и до каква степен това се е отразило на способността му да шофира. Без значение е и времето на употреба - непосредствено преди управлението на МПС или на по-ранен етап. Поради това отдалечеността във времето на момента на употребата спрямо момента на управление на МПС не би могло да доведе до липса на съзнание у дееца за общественоопасния характер на деянието“. Доводите на защитата на подсъдимия в противния смисъл, въззивният съдебен състав намира за неоснователни.

От субективна страна, деянието е осъществено от подсъдимия М. виновно, при форма на вината пряк умисъл. Същият е съзнавал обществената опасност на деянието си, предвиждал е общественоопасните му последици и пряко е целял настъпването им. Умисълът на дееца е обхващал, както обстоятелството, че управлява МПС, така и това, че осъществява дейността след употреба на наркотични вещества – установения, в следствие на проведеното му изследване, тетрахидроканабинол. При липса на съмнение относно възможността на подсъдимия да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, за съда е безспорно установено, че същият е имал обективната възможност да предвиди общественоопасните последици от деянието си, от интелектуална страна, а от волева - пряко е целял настъпването им. Неоснователно е направеното от защитата възражение, че не е доказано подсъдимият да е съзнавал, че управлява МПС след употреба на наркотични вещества, предвид внесеното от вещото лице уточнение в съдебното заседание пред първата инстанция, че същите са употребени в рамките на 24-48 часа преди вземане на биологичната проба. Фактът, че такава употреба е обективно установена към датата и часа на извършената му проверка и то когато подсъдимият е управлявал процесното МПС, по категоричен начин обективира неговия умисъл. Периодът от време или така, както посочва вещото лице преди управлението на МПС, в който

инкриминираните наркотични вещества са употребени от подсъдимия, е ирелевантен към съставомерността на деянието, както от субективна, така и от обективна страна, след като при проведеното по експертен път изследване е било констатирано наличието им при подсъдимия. В тази насока, следва да се посочи, че подсъдимият е съзнавал, че управлява автомобил след употреба на наркотични вещества, а това е достатъчно, за да се приеме, че е действал с форма на вината „пряк“ умисъл, доколкото за съставомерността на деянието по този законов текст, както вече се изтъкна, не се изисква деецът да има представа, дали е повлиян от наркотичното вещество и в каква степен.

Първостепенният съд правилно и в съответствие с доказателствата по делото е отхвърлил искането на защита за приложение на чл. 9, ал. 2 НК. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК е създадена за деяния, които макар и да осъществяват признаците на престъпление от НК, са или без обществена опасност, или обществената им опасност е изключително ниска, това са малозначителни деяния, които законодателят не е имал предвид, когато е криминализирал съответния род деяния. В конкретния случай, безспорно е установено по делото, че употребата на наркотичното вещество от страна на подсъдимия е осъществена в рамките на по-малко от две денонощия преди той да предприеме управлението на моторно превозно средство в рамките на населеното място, и след като е бил изрично предупреден от полицейските служители да не предприема действия, свързани с управление на автомобила, поради което не би могло да се приеме, че осъщественото от него деяние е малозначително или обществената му опасност е явно незначителна. Въпреки, че подсъдимият до момента не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност, то само чистото му съдебно минало и обстоятелството, че не е лице с висока степен на обществена опасност, не са достатъчни, за да се приложи разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК. Осъщественото от подсъдимия поведение, изразяващо се в употребата на наркотично вещество и предприетото след това пътуване, при което той е управлявал автомобила, сочат на грубо незачитане на правовия ред и законност, установени в държавата. Въззивният съд намира, че квалифицирането на този вид престъпни прояви по чл. 9, ал. 2 НК, би засилило тенденцията към увеличаване броя и още по-широката разпространеност на тези деяния, тъй като в нарушителите би се създадо усещане за безнаказаност. Не следва да бъде подминат и факта, че в процесния лек автомобил заедно с подсъдимия са се намирали още четири лица, които в случая са били поставени от него в положение застрашаващо живота им, което е възникнало вследствие на употребеното наркотично вещество.

На следващо място, въззивният съд провери индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия и наложеното му наказание по вид и размер.

Въззивният съд съобрази на първо място, че при индивидуализацията на наказателната отговорност на всеки подсъдим следва да се извърши обстойна преценка на всички обстоятелства, които имат значение за

индивидуализиране на наказанието, така че то да постигне целите си без да е безсмислено жестоко. Основният принцип при определяне на справедливото наказание е то да бъде наложено с минималната тежест, която е годна да реализира целите му по чл. 36, ал. 1 НК - да се поправи осъденият, за да спазва законите и добрите нрави; да му се въздейства предупредително и да му се отнеме възможността да върши други престъпления; да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото. Иначе казано, ако наказанието бъде определено с тежест, по-голяма от достатъчната, за да постигне законоустановените цели, то е прекомерно и несправедливо. В този ред на мисли следва да бъде съобразено, че от първостепенен обществен интерес е наказанието да цели поправяне и превъзпитание на подсъдимия, формиране на самоконтрол, овладяност и вътрешни задръжки, които да го възпират от извършване и на други престъпления в бъдеще. Генералната превенция не може и не бива да се противопоставя на индивидуалната, защото положително въздействие върху обществото се постига само когато наказанието е стриктно съответно на конкретната обществена опасност и морална укоримост на конкретния деец и на конкретното деяние. Действително, при всяко санкциониране, логиката на държавната дейност по прилагане на наказателна репресия изисква да се съобрази личната история на подсъдимия от гледна точка на ефективността на въздействието на наложените до този момент наказания.

Ето защо, при преценка на обстоятелствата, влияещи върху индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия М., въззивният съд прецени, че в случая се касае за младо и неосъждано лице, което е студент и е трудово ангажиран, както и с предстоящи житейски перспективи. Като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да се отчете и фактът, че подсъдимият е демонстрирал изначално коректно и съдействащо поведение спрямо разследващите органи и медицинските лица. В същото време въззивният съд не констатира отегчаващи отговорността обстоятелства. Вярно е, че в случая не се установяват данни при управлението на автомобила, подсъдимият да е създал някаква реална опасност за движението или за пешеходците, в степен завишаваща обществената опасност на извършеното, но независимо от това самото деяние, което е криминализирано като престъпно води до извод, че с неговото извършване потенциално се застрашава живота и здравето не само на подсъдимия, на возещите се в процесния лек автомобил, но и на другите участници в движението на пътя предвид часа на неговото извършване. Едновременно с това, въззивният съд съобрази обстоятелството, че употребеният от него наркотик, макар и „високорисков“, е сред най-леките възможни, защото няма синтетичен произход (както например амфетамин, кокаина или някои упойващи вещества). Последните обаче не могат да бъдат отчете като отегчаващи вината в конкретиката на настоящия случай.

На тази основа въззивният съд намира, че в присъдата е подценена тежестта на смекчаващите обстоятелства, съответно - тяхното значение за

определяне на размера на правилно наложеното от първия съд наказание „Лишаване от свобода“. Съобразявайки тяхното естество и брой, въззивният съд намира, че те отговарят на критериите не само за многобройност по смисъла на чл. 55 НК, така както е приел първоинстанционният съд, но и на тези за изключителност, поради което и съобразявайки относителната тежест на всички изброени индивидуализиращи отговорността за подсъдимия обстоятелства, въззивният съд счете, че справедливото наказание за подсъдимия М. се явява наказанието „Лишаване от свобода“, в размер определен на 3 (три) месеца или в размера на предвидения минимум за този вид наказание. Въззивният съд прие, че наказание с тази продължителност ще постигне адекватното възпиращо и превантивно въздействие спрямо личността на подсъдимия.

Ето защо проверяваната присъда следва да бъде изменена в посочения смисъл като размера на наложеното на подсъдимия наказание „Лишаване от свобода“ се намали от 6 (шест) месеца на 3 (три) месеца.

Първоинстанционният съд правилно е приложил института на условното осъждане по чл. 66, ал. 1 НК, тъй като са налице всички изискуеми предпоставки за това. Чистото съдебно минало на дееца и размерът на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ (ненадвишаващо три години) очертават формалните предпоставки, визирани в посочената правна норма. За поправянето и превъзпитанието на подсъдимото лице не се налага същото да бъде изолирано от обществото, чрез постановяване на ефективно изтърпяване на така наложеното му наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 3 (три) месеца. В подкрепа на този извод на съда се явяват данните за личността на подсъдимия - трудово ангажиран, с правилна семейна и социална реализация, разкриващи го като личност с невисока обществена опасност и в положителна за развитието му светлина. Настоящата му инкриминирана проява се явява с инцидентен характер. С оглед личността му, законоустановените цели на наказателната репресия са постижими и без ефективното изтърпяване на наказанието. В тази връзка е необходимо да се отчете, че самият факт на обвинението и на провеждания наказателен процес, на осъждането и на налагането на наказание, е от естество да окаже върху подсъдимия достатъчно интензивно репресивно и възпитателно - поправително въздействие, с което ще се постигне специалната цел на наказанието по чл. 36, ал 1 НК. При това, предоставеният изпитателен срок на условно осъждане притежава и силно възпиращо - превантивна функция, изразяваща се в латентната възможност за привеждане в изпълнение на наложеното наказание в случай, че подсъдимият в рамките на определения му изпитателният срок извърши ново престъпление. Всичко това обосновава извод, че за постигането на целите на наказанието и предимно за поправянето на подсъдимото лице не е необходимо то да изтърпи ефективно наложеното му наказание, което обуславя прилагането на института на условното осъждане, като законосъобразно и справедливо решение, още повече, че ефективно изтърпяване на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е

законосъобразно само при положение, че в противен случай не биха се постигнали целите на наказанието по чл. 36, ал. 1 НК, какъвто не е настоящия случай. Воден от изложените до тук съображения, въззивният съд споделя изводите на първия такъв, че на основание чл. 66, ал. 1 НК, изпълнението на наложеното на подсъдимия наказание „Лишаване от свобода“ следва да се отложи за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. Определеният изпитателен срок от три години, въззивният съд намира за достатъчен в неговите рамки, така че санкционираното лице да преосмисли ценностната си система, сам да съдейства за реализиране на поправителните и превъзпитателния ефект на целите на наказанието по чл. 36 НК и да докаже пред обществото, че инкриминираната проява е имала само изолиран, инцидентен характер в житейската му биография.

По отношение на второто кумулативно наказание „Глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева, въззивният съд намира, че същото е определено в справедлив размер, като е постигнат баланс между трудовите доходи на подсъдимия и укоримостта на извършеното от него престъпление.

Въззивният съд намира, че с оглед характера на деянието и неговото проявление, както и необходимостта от временни превантивни мерки, деецът (с оглед извършеното) да не бъде част от обществените отношения, свързани с управляване на МПС, то и наложения срок на кумулативно предвиденото наказание по чл. 343г, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 НК „Лишаване от право да управлява МПС“ е правилно определен на 1 (една) година. По този начин ще се постигне и по-пълна преоценка на извършеното от самия деец, който – освен „дискомфорта“ на изпитателния срок по чл. 66 НК, ще следва да се съобразява и със забраната да практикува временно шофьорска дейност.

Правилно първият съд е приспаднал на основание чл. 59, ал. 4 НК от така наложеното наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ времето, през което по административен ред за същото деяние подсъдимият е бил лишен от право да управлява МПС, считано от 13.06.2020 г. Настоящата инстанция няма основание да ревизира изводите на контролирания съд в този смисъл.

Правилно и законосъобразно на основание чл. 189, ал. 3 НПК са възложени от първия съд в тежест на подсъдимия М. направените по делото разноси в досъдебната му фаза в размер на сумата от 245.00 (двеста четиридесет и пет) лева, които следва да се заплатят от него по сметка на СДВР, както и сумата от 60.00 (шестдесет) лева по сметка на СРС, представляваща разноси направени в хода на съдебното производство по делото.

В заключение и след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на първоинстанционната присъда, въззивната инстанция не констатира други основания за нейното изменение или отмяна, поради което прие, че в останалата част същата следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 337, ал. 1, т. 1 вр. 334, т. 3 и чл. 338 вр. с чл. 334, т. 6 от НПК Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 16.05.2022 г., постановена по НОХД № 4076/2021 г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав, като **НАМАЛЯВА** срока на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ на подсъдимия М. Р. М. от 6 (шест) месеца на 3 (три) месеца.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____